

I øvrigt foresloges bl. a. Valgperioden for Folketinget forlænget til 4 Aar. Til § 25 foresloges en Tilføjelse om, at en foreløbig Lov bortfalder, naar den ikke bekræftes af den følgende Rigsdag, og til § 53 en Tilføjelse om, at den endelige Afgørelse ved Uenighed om Finanslov og Tillægsbevillingslov skal træffes af den forenede Rigsdag.

Begge de fremsatte Forslag henvistes til Behandling i eet Udvalg.

I dettes Betænkning udtaltes det, at Udvalget med Regeringen var enig i, at det paa det daværende Tidspunkt vilde være ubetimeligt at gaa til en almindelig Forfatningsrevision, da man derved let fremkaldte Strid om en Række Spørgsmaal, der kunde vanskeliggøre Gennemførelsen af de Forfatningsændringer, der maatte anses for at være mest paakrævet. Udvalget var herefter enig i, at Forslaget var begrænset til i det væsentlige at omfatte de Grundlovsparagraffer, der vedrørte Sættelsen af Rigsdagens to Ting.

Flertallet kunde støtte Regeringen under Hævningen af det forelagte Forslags bærende Principper: Den almindelige Valgret som Grundlag for Forfatningen og Tokammerssystemets Opretholdelse. Der foretoges dog enkelte mindre Ændringer af Forslaget.

Flertallets Indstilling med enkelte Ændringer, hovedsagelig af formel Natur, vedtoges af Folketinget, hvorefter Forslaget oversendtes til Landstinget, hvor det henvistes til Behandling i et Udvalg.

Der opnaedes i Udvalget ikke Enighed om Lovforslaget eller om Ændringer til dette.

Udvalgets Flertal (Højre og Frikonservative), der bl. a. ikke kunde akceptere den lave Valgretsalder, Landstingets Sættelse paa kommunalt Grundlag og den afgørende Indflydelse, Folketinget fik paa de finansielle Love, naar disse i Tilfælde af Uenighed mellem Tingene skulde afgøres af den forenede Rigsdag, hvori Folketinget var det talstærkeste Element, stillede en Række Ændringsforslag, der af Mindretallet betegnedes som lige saa uskikket til Forhandlingsgrundlag, som Flertallet havde erklæret Regeringens at være.

Ved Forslagets 2den Behandling i Landstinget stillede et Medlem (Grev Mogens Frijs) et Forslag, gaaende ud paa, at Tinget skulde gaa over til næste Sag paa Dagsordenen, idet det henstilledes til Regeringen eventuelt at søge Spørgsmaalet overvejet i en ved Lov nedsat Kommission, bestaaende dels af Medlemmer af Rigsdagen, dels af Mænd uden for Rigsdagen med politisk og juridisk Indsigt.

Denne Dagsorden vedtoges, og Forslagets videre Behandling bortfaldt følgelig.

Efter at der den 20. Maj 1913 var afholdt ordinært Valg til Folketinget, fremsatte Konseilspræsident Zahle i *Rigsdagssamlingen 1913—14* paa ny det i Samlingen 1912—13 af Folketinget vedtagne *Forslag til Forandringer i Grundloven**). (Rigsdagstidende, Tillæg A. Sp. 2047, Folketingets Forhandlinger Sp. 48, 57, 147, 149, 2266, 5641, Landstingets Forhandlinger Sp. 24, 279, 292, 340, 1924, Tillæg B. Sp. 9, 89, 3059 og 45, 97, Tillæg C. Sp. 173, 185, 187). Valget var udskrevet for at faa en Tilkendegivelse af, hvad der var Folkets Ønske i denne Sag, og Resultatet blev, at der til Folketinget valgtes 107 Tilhængere af dette Grundlovsforslag og kun 7 Modstandere.

Det i denne Anledning af Folketinget nedsatte Udvalg indstillede Lovforslaget

*) Udenfor Rigsdagen forelagde J. C. Christensen den 19. September 1913 i sit Tidsskrift „Tiden“ et helt Grundlovsforslag, som straks kom til at spille en betydelig Rolle i Debatten, men ikke i første Omgang satte sig Spor i Forslagene paa Rigsdagen; derimod blev det den af J. C. Christensen foreslaaede Alderscensus til Landstinget (35 Aar), som blev gennemført i Grundloven af 1915.